

December 2015

Tot de vastigheden in het leven rond de molen behoort de traditionele aankomst van Sinterklaas. Als het weer het maar even mogelijk maakt, zorgen we ervoor dat De Jager de Sint verwelkomt met zwaaiende wieken op de achtergrond. Omdat de wind noordelijk was, stond de molen met het gevlucht naar de Eewal gekeerd - wat toch het mooiste aanzicht is. Over de andere aspecten van het weer zullen we het maar niet hebben: het was bar en boos. De optocht maakte zo vlug mogelijk de draai naar Ald Wyk om in de beschutting van de huizen te komen. De molenaars vielen niet op in het gezwaai van de molen.

Als de ruimte in Het Molenhuis het toelaat, houden we met oud en nieuw open huis om de eerste stam van het nieuwe jaar binnen te halen. De accommodatie is die dagen volledig verhuurd zodat we die traditie dit jaar niet kunnen volgen - helaas (voor ons); goed voor de exploitatie van het complex

Hoewel het met het weer altijd maar afwachten is, is het wel verstandig rekening te houden met wat voor de een lastig is, maar gunstig voor anderen. Je weet maar nooit: het zou kunnen gaan vriezen! We willen dan niet op ons geweten hebben dat we met de molen het ijs vernielen als we stammen uit het water trekken. De stammen die al lang in de noordhoek van het balkgat lagen hebben we daarom als voorraad op de helling getrokken. Op de foto is Marc bezig een eik met een dubbele kromming te schillen waar een helmhout kan worden gezaagd. Voordat het echt koud gaat worden, willen we nog proberen de stammen uit Joure die nog geparkeerd liggen op het voorterrein van de firma Nagelhout, naar de molen te halen.

Een stam met een dubbele bocht lijkt dan wel geschikt voor een helmhout, maar die krommingen zijn meestal ontstaan doordat er ooit flinke zijtakken hebben gezeten. Het is dan maar de vraag welke gevolgen dat heeft gekregen voor de inwendige structuur van het hout. De bewuste stam had inderdaad veel tekenen van afgezaagde

takken. Na het uitzagen van de dikke hartplaat waren er wel sporen van de zijtakken te zien, maar er waren geen slechte plekken te zien. Het lukte niet de stam op één zaterdag af te zagen zodat de sappen in de stam een hele week konden reageren met het ijzer van de zagen.

Zagen is één ding, maar de zware plaat naar buiten slepen en hem vervolgens transporteren naar de werf van V.d. Meulen om hem passend te maken voor het skûtsje, is nog weer wat anders. Gelukkig was er een heftruck beschikbaar en bleef er nog maar een probleem over: is het hek van het molenerf wide genoeg om naar buiten te kunnen? En dezelfde vraag voor de op De Poel geparkeerde auto's? U kent wel die Utube-filmpjes waar een enthousiaste hond probeert een te lange tak door een deur naar zijn baasje te brengen... Het ging allemaal goed.

Het heeft de laatste weken wel heel veel geregend, maar dat is toch geen voldoende verklaring voor het vele water dat we elke zaterdag uit de penterbak moesten pompen. Jan had een van de hoeken al eens gebreeuwd, maar dat had het probleem niet verholpen. We gaan de bouwers eens raadplegen voor een betere aanpak. In ieder geval hebben we de penterbak alvast uit het water gehesen. Op de linkerfoto is op de rechterhoek te zien dat het vlak niet goed aansluit op de boorden.

Voor het eerst wordt er een Nederlandse traditie voorgedragen voor de internationale UNESCO-lijst met immaterieel erfgoed. Minister Bussemaker van Onderwijs, Cultuur en Wetenschap heeft het molenaarschap genomineerd om aan te geven dat dit een traditie is die absoluut niet verloren mag gaan. Dat lijkt wel leuk maar er zitten nogal wat haken en ogen aan. Want wat is HET ambacht van molenaar? Een en ander gaat gepaard met enorme berg papierwerk waarin veel procedures en voorschriften moeten worden geschreven. Dat doet vast geen recht aan de enorme variatie in werkwijzen per regio. Een van de vele aardigheden van het molenbedrijf is nu juist dat iedere molenaar zijn eigen wijze (eigenwijze?) manier van doen heeft. Je kunt de molens ook platknuffelen...